

jeg skal bruge et Udtryk, jeg saa ofte har be-
 tjent mig af, men som jeg bestandig maa vende
 tilbage til — blot et Drømmebillede. Det
 maa vel erindres, naar der er Tale om, hvad
 der er finantstelt overkommeligt eller finant-
 stelt uoverkommeligt, at vi ved Hjælp
 af den Bevilling, som ved den sidste Fi-
 nantsloy blev givet, have faaet Undersegel-
 ser anstillede, der vise Omkostningerne paa en
 enkelt bestemt Længdebane-Linie. Omkostning-
 gerne kunne maaskee være noget mindre, derom
 kan der altid tvivles, de kunne være et Par
 Millioner mindre paa den anden Linie, som
 den ærede Landsstingsmand nævnde; men i
 ethvert Tilfælde ville de blive meget betydelige,
 i hvert Tilfælde ville de gaae op til henimod
 20 Millioner. Naar vi spørge om, for hvil-
 ken Brits en saadan Bane kan anlægges, saa
 vil det dog vistnok findes naturligt, at Regje-
 ringen har gjort sig det aldeles klart, har
 gjort sig Nede og Rigtighed for, at under
 de forhaanden værende Forhold vil
 det umuligt gaae an at tænke sig Længdeba-
 nesagen fremmet, medmindre Conjuncturerne
 stillede sig saaledes at Sagen kunde gjennem-
 føres med en forholdsmaessig meget mindre
 betydelig Understøttelse. Længdebanean afhænger
 altsaa af meget forskjelligte Conjuncturer, hvorom
 der kan være forskjelligte Meninger, hvorom det
 er umuligt at udtale noget aldeles Bestemt,
 men en saadan Opoffrelse fra Finantsernes
 Side som dertil udfordredes, dersom Anlægs capi-
 talen skulde lægges til Grund, vilde — det
 er min fuldkomne Overbeviisning — være
 aldeles uforvartlig. Hvis saa den ærede Lands-
 stingsmand eller andre ærede Landsstingsmænd
 ville sige, at det overhovedet er for tidligt at
 bygge Jernbaner i Jylland, da er det en Anskuelse,
 som Regjeringen vel ikke deler — det har den
 jo aabenbart viist ved sit Lovforslag — men det
 er en Anskuelse, jeg langt snarere kan for-
 staae. — Jeg kan forstaae deres Tankegang,
 som sige: det er for tidligt, man er endnu ikke
 færdig med Hovedlandeveisarbejderne i Jylland,
 Jernbanerne ere endnu for kostbare, man skulde
 ialfsald først fuldvende Hovedlandeveisarbejderne
 og saa see, hvorledes Communicationen ud-
 vikler sig; endnu er der ikke saamegen Velstand
 tilstede, endnu er Befolkningen ikke saa tæt,

at Tiden er kommen til Jernbaners Anlæg i
 Jylland — jeg siger, jeg kan forstaae denne
 Anskuelse, men jeg deler den ikke. Det er min
 Overbeviisning, at Jylland virkelig har Krav
 paa, at der gjøres en Begyndelse paa det jydske
 Jernbanevæsens Fremme, om jeg maa bruge
 dette almindelige Udtryk; det er min Overbe-
 viisning, at naar man i saa Henseende gaaer
 frem med Varsomhed, naar man i saa Hen-
 seende ikke overanstrenger Finantserne, vil der
 ikke blive fordret Mere, end hvad der kan
 ydes, — det er min Overbeviisning, at disse
 Forudsætninger ere tilstede for den Jernbane,
 hvortil Forslag her foreligger, efter at være
 vedtaget i det andet Thing; men det er tillige
 min Overbeviisning — og jeg følger den
 ikke — at hvis dette Forslag ikke vinder Thingets
 Bifald, ja saa vil — jeg siger det ligesom —
 ikke blot denne Rigsdags-Sammenkomst i det
 Hele taget have været noget ufrugtbar, men
 der vil tillige blive tilspøiet den jydske Jern-
 banesag overhovedet et overordentligt søleligt
 Knæk; thi det vil vise sig, at der er saa ringe
 virkelig Interesse for den jydske Jernbanes
 Fremme, at dersom ikke netop enhver enkelt
 faaer Sagen ordnet saaledes, som han har tænkt
 sig det, hvis ikke enhver faaer Banen netop
 paa den Maade, gjennem de Egne, han har
 tænkt sig det, saa vil enhver Plan møde saa
 megen eenstidig Modstand, at ingen Regjering
 vil kunne med Lyst og Kraft tage fat paa
 Sagens Fremme, saa vil i det Hele taget
 Sagen — jeg gjentager det — være stødt ud
 i en ubestemt Fremtid, indtil Conjuncturerne
 udvikle sig i den Grad, at Capitalisterne, det
 være sig her i Landet eller udenfor Landet,
 kunne tage Sagen i deres Haand, uden nogen
 væsentlig Understøttelse fra det Offentlige. Kun
 hvis en Regjering, der har Interesse for den
 Slags Foretagender, finder Understøttelse i
 Rigsdagen, naar den træder frem med et vel-
 overveiet, begrændset Forslag, kan det ventes,
 at Regjeringen kan bevare Lyst til Virksomhed i
 disse Retninger; i modsat Fald gaaer det
 Hele istaa.

Lüttichau: Den ærede Minister begyndte
 sit Foredrag med omtrent den samme Bemærk-
 ning, hvormed han sluttede det, at i Tilfælde